

Sygn. akt I CSK 515/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa "H." spółki z o.o. w W.

przeciwko P. W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 4 grudnia 2019 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 16 maja 2018 r., sygn. akt VI Ga 415/17,

I. oddala skargę kasacyjną;

**II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę
2.700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 maja 2018 r. Sąd Okręgowy w R. oddalił apelację powoda H. sp. z o.o. od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 16 maja 2018 r. oddalającego powództwo o zasądzenie od pozwanego P. W. na rzecz powoda kwoty 51 610,80 zł z odsetkami tytułem zapłaty za dwa zestawy turbin wiatrowych. U podłoża tego rozstrzygnięcia legło ustalenie, że te „urządzenia nie pracują” oraz pogląd, iż według art. 642 § 1 k.c. oddanie dzieła nie powoduje wymagalności wierzytelności przyjmującego zamówienie o wynagrodzenie, gdy oddane dzieło jest dotknięte wadą istotną, tj. czyniącą je niezdatnym do zwykłego użytku lub sprzeciwiającą się wyraźnie umowie.

Skarga kasacyjna powoda od wyroku Sądu Okręgowego - oparta na obu podstawach z art. 398³ k.p.c. - zawiera zarzut naruszenia art. 229 w zw. z art. 232 k.p.c., art. 233 w zw. z art. 278 i 316 k.p.c., art. 6, 642, 643 k.c., i zmierza do uchylenia tego wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z niekwestionowanych ustaleń faktycznych, wiążących Sąd Najwyższy, wynika, iż według umowy stron zobowiązanie skarżącego nie ograniczało się jedynie do dostarczenia turbin wiatrowych, których był producentem, zestawów i ich wydania pozwanemu, ale do osiągnięcia z góry zamierzonego celu, jakim było funkcjonowanie tych turbin, zamontowanych przez skarżącego na budynku "Hotelu P." w B., polegające na generowaniu przez nie energii elektrycznej. Ponadto Sąd Apelacyjny podzielił ustalenie Sądu pierwszej instancji, poczynione na podstawie zeznań świadka K. Ł. oraz oświadczenia osoby trzeciej, właściciela obiektu na którym zamontowano turbiny, co do tego, że nie generują one energii elektrycznej.

Strony zawarły umowę o dzieło. Skarżący twierdzi, że doszło do jego oddania w rozumieniu art. 642 § 1 k.c., skutkującego nabyciem uprawnienia do uzyskania wynagrodzenia. Istota zarzutów skargi kasacyjnej oparta jest na

twierdzeniu, że pozwany nie wykazał, iż dostarczone i zamontowane turbiny wiatrowe są dotknięte istotną wadą.

Prawo skarżącego do wynagrodzenia łączy się z wykonaniem przedmiotu umowy (dzieła), a ustalenie, czy to nastąpiło, czy wykonał on przedmiot zgodny z umową, zdolny do zamierzonej produkcji energii, zważywszy na specyfikację tego przedmiotu, wymagało przeprowadzenia pozytywnych prób z udziałem zamawiającego w miejscu docelowego jego działania. Skarżący ich nie przeprowadził. Nie twierdził też, że zaniechał ich przeprowadzenia z przyczyn leżących po stronie pozwanego. W takim zaś wypadku, wbrew stanowisku skarżącego, niepodobna mówić, jak chciałby skarżący, o wykonaniu umowy, uznaniu świadczenia za spełnione.

Z tych już przyczyn skarga kasacyjna nie mogła odnieść oczekiwanego skutku i podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Godzi się jedynie zauważyć, odnośnie do zarzutu naruszenia art. 643 k.c., że istotnie, jak twierdzi skarżący, zamawiający ma obowiązek odbioru dzieła - a więc dokonania czynności wyrażającej wolę przyjęcia świadczenia i uznania go za wykonane - niemniej jednak nie każdego, lecz tylko takiego, które przyjmujący zamówienie wydaje mu zgodnie ze swym zobowiązaniem. Przeto zamawiający nie ma obowiązku odebrania dzieła (art. 643 k.c.) i zapłaty wynagrodzenia (art. 642 § 1 k.c.) w razie wydania mu dzieła z wadami istotnymi, które uniemożliwiają korzystanie z niego zgodnie z przeznaczeniem lub sprzeciwiają się wyrażnie umowie.

W orzecznictwie przyjmuje się, że dzieło obarczone jest wadą istotną, jeżeli w jej wyniku nie nadaje się ono do zwykłego użytku lub sprzeciwia się wyraźnym postanowieniom umowy (por. wyroki SN z dnia 14 lutego 2007 r., II CNP 70/06, nie publ., z dnia 5 marca 2004 r., I CSK 329/03, nie publ., z dnia 8 stycznia 1999 r., I CSK 957/97, OSNC 1997, Nr 10, poz. 167). Pogląd ten, nawiązujący do art. 486 § 1 k.z., aprobowany jest także w doktrynie.

Zamontowane przez skarżącego turbiny nie generujące energii elektrycznej, czynią dzieło skarżącego niewątpliwie niezdatnym do zwykłego użytku (przeznaczeniem tych turbin jest przecież produkcja energii elektrycznej), czyli

w świetle art. 673 k.c., jest ono obciążone wadą istotną. Irrelevantne natomiast jest to, z punktu widzenia art. 643 i 642 § 1 k.c., czy to przypadek wady istotnej, będącej jednocześnie wadą usuwalną, czy też nieusuwalną.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.

jw

(r.g.)